

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет

ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ІННОВАЦІЇ

МАТЕРІАЛИ VIII ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

(Суми, 15–16 березня 2018 року)

Суми
Сумський державний університет
2018

3. Сендидж Ч. Реклама: теория и практика / Ч. Сендидж; [пер. с англ.; общ. ред. и вступ. ст. Е. Пеньковой]. – Москва: Прогресс, 1989. – 322 с
4. Chulanova G. Manipulation strategy and tactics of blurbs / G. Chulanova. – Філологічні трактати. – 2014. – Том 6, № 4. – С.80–83.

ANGLO-SAXON TRADITION OF NAMING: LINGUISTIC ASPECT

Kovalenko A. Ya.

(Sumy State University)

Tur V. K. (Public JSC Ukrnaftohkimproekt)

Scientific Supervisor – PhD, Professor Kobyakova I. K.

Anthroponomics as the study of names of human beings is of limited but important value. Proper names are attracting considerable interest due to implementation both linguistic and extralinguistic processes in their structure [1, p. 67]. Such combination creates favorable conditions for integrated study on history, culture and language that, in turn, are of principle importance while examining Old English [2, p. 1]. The aim of this paper is to conduct structural analysis of names of the Anglo-Saxons who inhabited Great Britain from 449 till 1066. Twenty chronicles dated from 650 till 1066 were the materials for our research. The total number of proper names found is 48.

In the course of our study, it has turned out that all Old English proper names can be classified into two groups according to their structure: one-stem words and compounds. The first one is inconsiderable in number (9 out the total number). On the base of complex analysis that comprises the meaning of the word, its structure and the part of speech from which it is derived, we distinguished the following tendencies of one-stem Old English proper names:

- 1) Names derived from adjectives: *Leof* (dear), *Snel* (prompt);
- 2) Names with the suffix *-ing* with the meaning “*sun of*”: *Leofing Maning*, *Roting*;
- 3) Names derived from names of countries and territories: *Hæsta* from *Hastings*;
- 4) Names derived from nouns: *Hengist* (stallion).

Compounding is the process that is more common for the Anglo-Saxons model of naming than previous-mentioned one (39 out of the total number). According to their structure they fall into:

1) Adjective + noun names: *Æðelgar* (*æðele* – generous, *gār* – war, spear); *Æthelred* (*Æthel* – generous, *red* – advice)

2) Noun + noun names: *Eadweard* (*eād* – wealth, *weard* – guardian, *Wulfgar* (*wulf* – wolf, *gar* – war);

3) Adjective + adjective names: *Beorhtswith* (*beorht* – bright, *swith* – strong);

4) Noun + adjective names: *Beorhthelm* (*beorht* – bright, *helm* – helmet);

As this group is numerous, we conducted its quantitative analysis. The results are in the table below:

Table 1 – Quantitative analysis of compound Anglo-Saxon names

Morphological structure	A+N	N+N	A+A	N+A
Cases of occurrence	28%	40%	21%	11%

Some same components are found in several proper names. Our study revealed that for the first part of compounds elements such as *God-*, *Os-*, *Cyne-* with the meaning “god” and “royal” are common: ***Godiva***, ***Godric***, ***Osgar***, ***Oswald***, ***Cynebald***, ***Cynesig***. Components such as *-mær* and *-frith* that stand for “famous” and “peace” occur as the second part of Anglo-Saxon names in *Wealdmær*, *Wealhmær*, *Godfrith*, *Wigfrith*. Elements *weald* (“power, ruler”) and *sige* (“victory”) are used in both cases: *Hereweald*, *Wealdmær*, *Wulfsige*, *Sigeward*.

The evidence from this study points towards the idea that Anglo-Saxon names contain a certain meaning that nearly always were made by means of word-compounding (81%). One-stem proper names are rare (19%). Moreover, the last-mentioned tendency turned out to be inherent mostly to chronicles dated from 650 till 738. In the texts of later period they are almost superseded by compounds. We have distinguished several models of two-stem Old English proper names. Noun+noun one is the most common (40%). Findings of the second part of our study indicate that the Anglo-Saxons used some same elements in their tradition of naming the way Slavic people do. In Old English in different parts of the word components such as *god*, *os*, *cyne*, *mær*, *frith* *weald*, and *sige* are used. Almost all of them concern war or policy discourse. Anglo-Saxon proper names are of positive connotation that confirms their importance and belief

that they affect the fate of a certain person. To study the assumption further investigation that will comprise historical aspect is needed.

1. Барсук Т. Статус антропонімів у художньому дискурсі / Т. Барсук, І. К. Кобякова // Матеріали науково-теоретичної конференції викладачів, аспірантів, співробітників та студентів гуманітарного факультету: 20-25 квітня 2009 року / Відп. за вип. Л. П. Валенкевич. – Суми: СумДУ, 2009. – Ч.2. – С. 67-68.
2. Colman F. The Grammar of Names in Anglo-Saxon England: The Linguistics and Culture of the Old English Onomasticon/Fran Colman. – С.: Oxford: Oxford University Press, 2014. – 309 p.
3. Швачко С. О. Лінгвістичний статус числівника сучасної англійської мови // Науковий вісник кафедри ЮНЕСКО Київського державного лінгвістичного університету. Серія: Філологія. Педагогіка. Психологія. – Київ: КНЛУ, 2002. – Вип.№6. – С.349-356.

ОСОБЛИВОСТІ УЕССЕКСЬКОГО ДІАЛЕКТУ

Коренівська Ю. В.

(Сумський державний університет)

Науковий керівник – канд. філол. наук, професор Кобякова І. К.

Уессекський діалект давньоанглійської мови (*англ. West Saxon dialect*) – це один з чотирьох діалектів давньоанглійської мови поряд з кентський і двома англськими діалектами (мерсійський і нортумбрійський), на якому говорили в першу чергу в Уессексі.

Розвиток уессекського діалекту можна розділити на два періоди: ранньоуессекський і пізньоуессекський. На ранньоуессекському, зокрема, говорив король Альфред. До XI століття можна говорити про пізньоуессекський діалект, який став першою стандартною формою письмової англійської мови.

На цьому діалекті говорили на півдні і заході Англії в області, де розташовувалися резиденція англосаксонських королів Вінчестер і важливий монастир. Незважаючи на те, що інші давньоанглійські діалекти продовжували функціонувати, у дослідників створюється враження, що всі писарі того часу створювали і переписували рукописи, використовуючи цей престижний стандарт.